

Elisabet Roig
Tancament
perimetral

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

bromera

BACORES

El tancament havia durat moltes setmanes. Mesos. Després, aquell alleujament parcial que, d'alguna manera, encara em feia sentir més empresonada.

Asseguda damunt de la vorera, amb els peus penjant, veia les fulles seques dels plàtans barrejades amb bosses de patates, brics de batuts i altres deixalles. Els plàtans alts, majestuosos, en filera a banda i banda de la carretera, eren els vigilants silenciosos de l'ordre en aquell indret.

Perdien les fulles, no sé si per l'època o pel vent o per la velocitat constant dels cotxes, i aquestes queien avall, al camí que vorejava l'horta, i s'amuntegaven les unes contra les altres, fent pinya, arraulides en la pedra bruta de pixums de gos.

A mi també em queien els cabells. No havia aconseguit que em deixessin de caure, malgrat tot, i ara, mentre ficava quatre dits a través de la cabellera enredada pel vent, sentia el tènue dolor de l'arrel desenganxant-se de la meva pell per sempre. Cabells que es barrejarien avall amb les fulles, amb la porqueria.

Va ser una setmana abans del confinament total de la població que el Jan i jo vam trencar. Que feia temps que la nostra relació no anava enlloc és ben cert, però com havíem de pensar que passaríem els moments més crus de la ruptura en una presó? Sabíem del confinament a Itàlia, ja estava confinada Madrid.

Però a València encara hi havia falles i els carrers ja havien començat a fer olor de pólvora i l'escalforeta del final de la tarda feia cantar la gent per sota el nas.

Ell i jo no cantàvem ni teníem ganes de veure *mas-cletas*. Ell i jo havíem de posar un punt final, i vam triar aquell com podria haver estat qualsevol altre. Si hagués passat una setmana després, suposo que no ens hauríem pogut separar per molt que haguéssim volgut. No ens hauríem deixat sols. No ens hi hauríem vist amb cor. Mil excuses per a tornar novament a la nostra relació en cercles. Hauríem viscut a la mateixa casa, hauríem fet esport davant del televisor, hauríem explicat per Instagram totes les sèries que ens havia donat temps a veure per ordre rigorós de millor a pitjor. Hauríem tornat a fer l'amor per pur avorriment, ens hauríem jugat el despatx a sorts o potser els horaris de teletreball.

Però va ser una setmana abans de tot això i el món encara rodava a la velocitat de sempre i la brossa s'acumulava a les voreres.

Les nits, al principi de no ser-hi ell, se'm van omplir d'una eufòria de llibertat sobtada davant del tancament. Per fi el llit era meu. La casa era meva. I amb aquella excusa no el podria anar a buscar ni ell em podria venir a buscar a mi. I jo reia i em vaig fer un despatx preciós, amb les darreres flors que ell m'havia regalat pel meu aniversari i que s'havien assecat.

Vaig posar fotografies dels gossos que vam tenir i també d'algunes postals de viatges en què a ell el recordo com un esborrany.

I m'adormia tard i menjava a deshora i pensava que allò era la felicitat absoluta, sense tenir-lo a prop. Mirava el mòbil i no em deia res i em sentia descansada. Alleugerida.

Però la setmana es va allargar. Quinze dies més. I quinze més. I va anar passant la sensació de llibertat, i vaig caure com tothom en el pou de la monotonia solitària, i em vaig cansar de fer pilates jo sola, d'enviar missatges d'ànims a amistats que feia anys que havien deixat de ser-ho. De donar explicacions als meus pares i amics sobre el nostre trencament.

De cop i volta, era una dona de trenta anys tancada amb pany i clau a casa que només sortia al supermercat i en tornava, que vestia xandalls comprats per internet,

que començava cinc llibres i no n'acabava cap, que estava tipa de no tenir amb qui comentar les sèries de millor a pitjor. Una dona que s'havia après els costums de les orenetes al niu del lavabo mentre es depilava les celles per pura rutina, que havia descobert el cant de les merles i els crits de les garses, que s'havia atrevit a començar un poemari ridícul sobre el desamor que no llegiria mai ningú.

I, quan caminava amb el carro de la compra, observava la primavera cobrint amb una passió que jo ja no tenia les flors de les branques que m'havien semblat mortes dues setmanes enrere. Tot es va fer verd de cop i volta, tot va quedar net. Tot va revifar excepte jo mateixa. En l'exuberància de la vegetació del parc, vaig sentir la gelosia del ventre, la necessitat de la companyia física d'algú perquè tenia ganes de fer olor com les primeres bacoques de les figueres, de ser rodona i saborosa i de tenir a dins la carn dolça dels fruits primerencs de la primavera.

De tornada a casa, obria la caixa plena de bacoques que havia comprat al supermercat, les posava sota el doll de l'aixeta i després, amb ànsia i delit, me les menjava obrint-les amb els dits per la meitat, ficant-les dins de la boca i embrutant artells, llavis, commissures... De vegades, fins i tot, hi clavava el dit índex i rebuscava les

darreres llavors, me les duia a la llengua i les assaboria amb cura de no perdre'n l'essència.

En aquella urgència hi havia molta fam, i anava deixant en una muntanya de color verd les pells arrugades i eixutes dels que havien estat uns fruits farcits de colors porpres, dolcíssims, i tot em feia gust del carrer renovat, de les flors de tants colors, de l'olor de les glicines, de les fruites que començaven a omplir d'aromes sensuals els camins cap al supermercat del dia següent.

Després, van venir les primeres sortides permeses. Es podia caminar, es podia fer esport. Llavors va ser quan a mi em va venir la por d'exposar-me a la resta de la gent, perquè ja només coneixia els rostres dels caixers del supermercat darrere de les mascaretes i no havia tornat a sentir l'alè de ningú. Em sentia segura parlant amb les orenetes del lavabo, saludant les merles que xipollejaven amb autèntic plaer als tolls de les pluges de final de primavera, olorant tantes flors que de vegades em venien les basques d'un mareig molt pregon. El meu cos anava pel seu compte, olorant i menjant bacoress. I ja m'estava bé.

Perquè a casa la dèria seguia, i em col·locava en pijama al costat de la finestra i veia com la gent, al principi tímidament i després amb desimboltura, envaïa

els carrers i passejava en silenci, com en una desfilada de morts, i els nens tractaven d'atansar branques i flors, i els pares i les mares els feien callar per si de cas els que els miràvem des de les finestres els jutjàvem.

Què jutjàvem? Jo només volia veure un missatge del Jan escrit en el mòbil i no n'hi va tornar a haver cap. Em mirava al mirall i no em reconeixia, els cabells que es començaven a omplir de guspines blanquíssimes, com les margarides que florien a la gespa, com les bosses de plàstic que havien tornat a aparèixer entre els arbustos. I seguia devorant bacoress i fent-ne piles de pells, i els dies anaven a una velocitat tan lenta que un dia vaig tenir molta por de no poder tornar a ser jo mateixa, de no poder tornar a utilitzar la veu. No parlar amb ningú per res que no fos dir-li que pagaré amb targeta aquesta caixa de fruita, si us plau.

MELONS

El primer cop que et vaig veure, els llauradors havien deixat l'horta sembrada de melons. És clar que els melons no havien de sortir de la nit al dia, però m'ho va explicar la fruitera del supermercat i a mi em van venir molt de gust tot de sobte. Jo encara fugia de les multituds i seguia amb el meu ritual d'anar a comprar, tornar i parlar amb les orenetes a la finestra.

Vaig triar una hora de capvespre molt lluent i em va semblar que m'havia equivocat, que hi hauria molta gent a tot arreu. Però el camí de la carretera estava buit i circulaven pocs cotxes. Algunes famílies amb criatures anaven de tornada en direcció contrària, camí de l'hora de sopar.

La zona de l'horta estava tancada amb una reixa rovellada i vella, foradada en alguns trossos per a poder baixar d'un saltiró fins al camí de grava. Ara ja no hi quedava ningú. Potser algun gos bordant a la llunyania. Em vaig asseure a la vorera i vaig deixar els peus penjant. Era estrany aturar-se en un lloc di-

ferent després de tant de temps quedant-me quieta dins de casa meva o sense parar de moure'm de camí al supermercat.

Vaig passar la mà per la reixa i em vaig punxar. Una gota de sang. Bé. Podia corroborar que estava ben viva, així que vaig llepar la sang amb molta cura per assaborir-ne el gust, que sempre m'havia agradat molt des que era petita i em llepava totes les ferides, fins i tot les dels genolls, com els animals. Aquella sang em va arribar calenta a la gola i em va fer pensar que potser hi hauria un dia nou, diferent, i que encara batejava com una persona normal.

Va ser llavors quan em vaig adonar que em miraves i em va venir una sensació de perill sobtada. Jo tenia el dit entre els llavis i em va fer l'efecte que envaïes una part de mi massa íntima. Em vaig avergonyir i per això em vas fer por i em vas enutjar alhora. Perquè pensava que estava sola, que podia seguir actuant com dins del meu pis, però allà hi havia algú altre, hi eres tu, un home alt, recolzat contra la tanca rovellada uns quants metres més enllà.

El cor se'm va posar a bategar més de pressa perquè em feia por allò que desconeixia de tu. Podries haver vingut cap a mi i fer-me mal, perquè allà no hi havia ningú més i el cel ja es començava a cobrir dels tons

rosats de la posta de sol. No trigaria a fondre's la darrera llum i ens quedaríem els dos a les fosques enmig d'aquell espai devastat de brutícia a les voreres.

Per dissimular, vaig mirar endavant i vaig descobrir els camps llaurats de verd on creixerien melons enormes, rodons, damunt de la terra bruna de la nit prèvia. La llum del sol, que s'ataronjava com en una aquarel·la, convertia el verd de les tiges en un arc de Sant Martí de llums cridaneres, pintades per mans de nens, que s'anava cobrint d'un tel obscur. Tan grossos, aquells melons que volia fer créixer, incrustats en la terra, em va fer la sensació que els podia olorar i tot.

El pols encara em tremolava, però quan vaig tornar a mirar cap a on eres tu, ja havies desaparegut i era difícil saber cap a on havies anat perquè els camins es convertien en esbossos de llapis. Vaig aprofitar per a posar-me dreta i anar-me'n de seguida, amb el cap baix i escoltant els pit-rojos cridar. Amb una velocitat inusitada als talons.

De tornada, vaig passar pel supermercat i vaig demanar a la fruitera si ja hi havia melons. Em va dir que, dels grossos, encara no n'era època, però que en tenien dels petits, dels Gàl·lia, que eren molt dolços. En vaig comprar un. El vaig ficar dins de la bossa i la vaig estrènyer amb força contra el pit, com si el

volgués amagar o protegir, totes dues opcions eren les bones.

A casa, vaig obrir les finestres de bat a bat per a acabar de veure com desapareixia el sol darrere dels edificis i les grues, i mentre l'estança s'anava quedant a les fosques i es canviava el taronja de la posta pel taronja dels fanals del carrer, em vaig despullar completament i em vaig asseure a la taula.

Vaig observar el meló cobert pel paper de film, i el vaig obrir per la meitat com si fos un ésser viu acabat de néixer, amb l'olor de la mare encara clavada en la pell. Vaig apartar amb delicadesa el film de la carn de la fruita, que era blanca i humida, i en vaig partir un tall ben gros. La vora va quedar coberta de pipes i fils ataronjats de dolçor inigualable, i el vaig omplir de mossos recordant que t'havia vist a l'horta, de perfil, que eres molt alt i que m'havies fet por.